

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

30 септември 2015 година *

„Институционално право — Европейска гражданска инициатива — Икономическа и парична политика — Неизпълнение на задължение за плащане на държавния дълг — Утвърждаване на принципа на „положение на крайна необходимост“ — Отказ за регистрация — Правомощия на Комисията — Задължение за мотивиране“

По дело T-450/12

Alexios Anagnostakis, с местожителство в Атина (Гърция), за когото се явява А. Anagnostakis, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват Н. Krämer и М. Konstantinidis, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Решение С (2012) 6289 окончателен на Комисията от 6 септември 2012 година, с което е отхвърлено искането за регистрация на европейската гражданска инициатива „Един милион подписи за солидарна Европа“, внесено в Комисията на 13 юли 2012 г.,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: Н. Kanninen, председател, I. Pelikánová и Е. Buttigieg (докладчик), съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 май 2015 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: гръцки.

Решение

Правна уредба

- 1 Според член 2, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 211/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 година относно гражданската инициатива (ОВ L 65, стр 1), приет на основание член 24, първа алинея ДФЕС:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

- 1) „гражданска инициатива“ означава инициатива, внесена в Комисията в съответствие с настоящия регламент, с която Комисията се приканва да представи подходящо предложение в рамките на правомощията ѝ по въпроси, за които гражданите считат, че за целите на прилагането на Договорите е необходим правен акт на Съюза, и която е получила подкрепата на най-малко един милион имащи право да я подпишат поддръжници, които произхождат от най-малко една четвърт от всички държави членки;

[...]“.

- 2 Според член 4, параграфи 2 и 3 от Регламент № 211/2011:

„2. В срок от два месеца след получаването на информацията, посочена в приложение II, Комисията регистрира предложената гражданска инициатива под уникален регистрационен номер и изпраща потвърждение за това на организаторите, при положение че са изпълнени следните условия:

[...]

- б) предложената гражданска инициатива не попада по очевиден начин извън обхвата на правомощията на Комисията да представи предложение за правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите;

[...]

3. Комисията отказва регистрация, ако установените в параграф 2 условия не са изпълнени.

При отказ за регистрация на предложена гражданска инициатива Комисията информира организаторите относно причините за този отказ и относно всички възможни съдебни и извънсъдебни средства за защита, с които те разполагат“.

Обстоятелства, предхождащи спора

- 3 Жалбоподателят, г-н Alexios Anagnostakis, е инициатор на предложението за европейска гражданска инициатива под надслов „Един милион подписи за солидарна Европа“ (наричано по-нататък „предложението за ЕГИ“), което предава на Европейската комисия на 13 юли 2012 г. и чиято цел е да бъде утвърден в законодателството на Европейския съюз „принципът на положение на крайна необходимост“, според който, когато финансовото и политическо съществуване на държава е застрашено поради изплащане на непосилен дълг, отказът да се изплаща този дълг, е необходим и оправдан“. В предложението за ЕГИ като правна основа за приемането му се сочи „икономическата и парична политика (членове 119 [ДФЕС]—144 ДФЕС)“.

- 4 С решение от 6 септември 2012 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Комисията отказва да регистрира предложението за ЕГИ, тъй като то попада по очевиден начин извън обхвата на нейните правомощия да представи предложение за правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите.

Производство и искания на страните

- 5 На 11 октомври 2012 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд настоящата жалба.
- 6 Жалбоподателят иска Общият съд:
- да отмени обжалваното решение,
 - да разпорежи на Комисията да регистрира гражданската инициатива,
 - да приеме всички други необходими от правна страна мерки.
- 7 Без да прави формално искане за разноските, в репликата си жалбоподателят иска, ако жалбата бъде отхвърлена, с оглед на финансовото му положение, всяка страна да бъде осъдена да понесе собствените си разноски.
- 8 Комисията иска Общият съд:
- да отхвърли жалбата като неоснователна,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 9 Във връзка с процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд от 2 май 1991 г., страните трябва да отговорят писмено на един въпрос и да представят копие от предложението за ЕГИ. Жалбоподателят и Комисията отговарят в определения срок.

От правна страна

- 10 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят твърди, че като отказва да регистрира предложението за ЕГИ на основание на член 4, параграф 2, буква б) от Регламент № 211/2011, според който условие за регистрацията на такова предложение е то да не попада по очевиден начин извън обхвата на правомощията на тази институция да представи предложение за правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите, Комисията допуска грешки при прилагане на правото. Във връзка с това жалбоподателят твърди, че не са взети предвид член 122, параграф 1 ДФЕС, член 122, параграф 2 ДФЕС, член 136, параграф 1, буква б) ДФЕС и нормите на международното право. Според жалбоподателя тези норми оправомощавали Комисията да представи предложение за правен акт на Съюза, който създава възможност за постигане на целения с предложението за ЕГИ резултат.

По допустимостта на второто и третото искане

- 11 Второто и третото искане на жалбоподателя са съответно Общият съд да задължи Комисията да регистрира предложението за ЕГИ и да приеме всички други необходими от правна страна мерки.

- 12 От постоянната съдебна практика обаче следва, че когато упражнява своя контрол за законосъобразност на основание член 263 ДФЕС, Общият съд не може да задължава институциите или да ги замества. Това ограничение на контрола за законосъобразност се отнася до всички спорове, които Общият съд може да разглежда (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2001 г. Mattila/Съвет и Комисия, T-204/99, Rec., EU:T:2001:190, т. 26, потвърдено в производство по жалба с решение от 22 януари 2004 г. Mattila/Съвет и Комисия, C-353/01 P, Rec, EU:C:2004:42, т. 15 и решение от 8 октомври 2008 г., Agrar-Invest-Tatschl/Комисия, T-51/07, Сб., EU:T:2008:420, т. 27 и 28), следователно и до споровете във връзка с европейската гражданска инициатива.
- 13 Поради това искането на жалбоподателя Общият съд да задължи Комисията да регистрира предложението за ЕГИ и да приеме други мерки, не е допустимо.

По съществуващото на спора

Предварителни бележки

- 14 Цел на предложението за ЕГИ е в законодателството на Съюза да се утвърди принципът на положение на крайна необходимост, който да обосновава отказа на държава да върне държавния си дълг, когато нейното финансово и политическо съществуване е застрашено от това връщане.
- 15 От член 5, параграф 2 ДФЕС и от член 13, параграф 2 ДЕС следва, че по силата на принципа на предоставената компетентност Съюзът действа единствено в границите на компетентност, която държавите членки са му предоставили с Договорите, с оглед постигане на поставените в тези Договори цели, и всяка институция действа в кръга на правомощията, които са ѝ предоставени с Договорите, в съответствие с процедурите, условията и целите, предвидени в тях.
- 16 Член 11, параграф 4 ДЕС гласи, че при определени условия гражданите на Съюза могат да поемат инициативата да приканят Комисията да представи подходящо предложение в рамките на предоставените ѝ правомощия по въпроси, за които тези граждани считат, че за целите на прилагането на Договорите е необходим юридически акт на Съюза.
- 17 Според член 4, параграф 2, буква б) от Регламент № 211/2011 Комисията отказва да регистрира предложението за гражданска инициатива, ако то „попада по очевиден начин извън обхвата на правомощията на Комисията да представи предложение за правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите“.
- 18 Според обжалваното решение предложението за ЕГИ попада по очевиден начин извън обхвата на тези правомощия на Комисията. Следователно Комисията отказва да регистрира предложението за ЕГИ въз основа на член 4, параграф 2, буква б) и параграф 3 от Регламент № 211/2011.
- 19 С жалбата по настоящото дело от Общия съд се иска да провери дали, както твърди жалбоподателят, Комисията не е могла правомерно да откаже да регистрира предложението за ЕГИ на основание член 4, параграф 2, буква б) от Регламент № 211/2011.
- 20 Впрочем, тъй като мотивите на обжалваното решение са много кратки, Общият съд реши първо да провери дали то отговаря на изискването за мотивиране.

По мотивите на обжалваното решение

- 21 Следва да се припомни, че липсата или непълнотата на мотивите спадат към съществените процесуални нарушения по смисъла на член 263 ДФЕС и представляват абсолютно основание за отмяна, което може, дори трябва да бъде служебно повдигнато от съда на Съюза.
- 22 Според постоянната съдебна практика задължението за мотивиране на индивидуално решение, въведено с член 296 ДФЕС, има за цел на заинтересованото лице да се предостави достатъчно информация, за да прецени дали решението е обосновано или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва, и позволява на съда на Съюза да упражни своя контрол за законосъобразността му (решения от 18 септември 1995 г. *Tiercé Ladbroke/Комисия*, T-471/93, Rec., EU:T:1995:167, т. 29 и от 27 септември 2012 г., *J/Парламент*, T-160/10, EU:T:2012:503, т. 20).
- 23 Член 4, параграф 3, втора алинея от Регламент № 211/2011, според който Комисията информира организаторите относно причините за този отказ, е специфичен израз на разглежданото задължение за мотивиране в областта на европейската гражданска инициатива.
- 24 Също според постоянната съдебна практика изискваните от член 296 ДФЕС мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта и от естеството на изложените мотиви. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на даден акт отговарят на изискванията на член 296 ДФЕС, следва да се преценява с оглед не само на неговия текст, но и на контекста му (определение от 14 ноември 2013 г. *J/Парламент*, C-550/12 P, EU:C:2013:760, т. 19).
- 25 Във връзка с това следва да се отбележи, че в случая обстоятелството, че предложението за ЕГИ не е регистрирано, може да засегне самата ефективност на правото на гражданите да представят гражданска инициатива, утвърдено в член 24, първа алинея ДФЕС. Ето защо в такова решение мотивите, обосноваващи съответния отказ, трябва да са ясно посочени.
- 26 Наистина на гражданина, представил предложение за гражданска инициатива, трябва да бъде дадена възможност да разбере причините, поради които тя не е регистрирана от Комисията. Комисията, сезирана с предложение за гражданска инициатива, трябва да го прецени, но също и да мотивира решението, с което отказва регистрация, поради последиците на отказа за ефективното упражняване на утвърденото в Договора право. Това следва от самото естество на посоченото право, което, както се отбелязва в съображение 1 от Регламент № 211/2011, трябва да укрепва гражданството на Съюза и да засили демократичното функциониране на Съюза чрез участие на гражданите в демократичния живот на Съюза (вж. по аналогия решение *J/Парламент*, точка 22 по-горе, EU:T:2012:503, т. 22).
- 27 Според обжалваното решение целта на предложението за ЕГИ, а именно включването в законодателството на Съюза на принцип на положението на крайна необходимост, така както го е замислил жалбоподателят, попада по очевиден начин извън обхвата на правомощията на Комисията да представи предложение за правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите. Според обжалваното решение, „след като разгледа в подробности посочените в предложението [то] разпоредби от Договора (членове 119 [ДФЕС]—144 ДФЕС) и всички други възможни правни основания, Комисията отказва да регистрира това предложение за гражданска инициатива, тъй като то очевидно не попада в обхвата на правомощията на Комисията, въз основа на които тя може да представи предложение за приемане на правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите“. В обжалваното решение Комисията уточнява, че „[п]о-конкретно член 136, параграф 1 ДФЕС може да се използва като правно основание, само ако мерките целят да се засили бюджетната дисциплина на държавите членки и се ограничават до нея и ако

предназначението им е да гарантират правилното функциониране на икономическия и паричен съюз“. Тя допълва, че [в]ъв всеки случай член 136, параграф 1 ДФЕС не оправомощава Съюза да замести държавите членки при упражняване на техния бюджетен суверенитет и на функциите, свързани с държавните приходи и разходи“.

- 28 Безспорно е, че Комисията е мотивирала отказа да регистрира предложението за ЕГИ, като го обосновава с неспазването на предвиденото в член 4, параграф 2, буква б) от Регламент № 211/2011 условие. Комисията освен това ясно заявява, че нито посочените от жалбоподателя разпоредби относно икономическата и паричната политика, а именно членове 119—144 ДФЕС, нито което и да е друго правно основание не оправомощават тази институция да представи на Съвета на Европейския съюз предложение за акт, който дава възможност за постигане на целта на предложението за ЕГИ. Във връзка с това в обжалваното решение се посочва член 136, параграф 1 ДФЕС и се излагат причините, поради които Комисията смята, че посоченото предложение не може да се основава на това правно основание.
- 29 По този начин Комисията излага в обжалваното решение мотивите, които според тази институция обосновават отказа да се регистрира предложението за ЕГИ.
- 30 Освен това, както беше посочено по-горе, обхватът на задължението за мотивиране зависи от естеството на съответния акт и от контекста, в който той е приет. Впрочем в случая предложението за ЕГИ не е достатъчно ясно и точно относно твърдяното правно основание на компетентността на Комисията да представи предложение за правен акт на Съюза с цел изпълнение на Договорите.
- 31 Наистина, както правилно отбелязва Комисията в отговор на поставен от Общия съд въпрос, в предложението за ЕГИ няма никакви доводи за връзката между 26-те члена от Договора за функционирането на ЕС, посветени на икономическата и паричната политика на Съюза, към които в предложението се прави общо препращане, и съдържанието на посоченото предложение. Едва в жалбата жалбоподателят се позовава на членове 122 ДФЕС и 136 ДФЕС като конкретни основания за компетентността на Комисията да представи предложение за правен акт на Съюза като предвидения в предложението за ЕГИ. При това положение не би могло Комисията да се упреква, че в обжалваното решение не е изследвала подробно различните разпоредби от Договора за функционирането на ЕС, посочени общо в предложението за ЕГИ, и е счела, че установяването на неотносимостта на тези разпоредби е достатъчно, като същевременно е обърнала повече внимание на тази от тях, която ѝ се е сторила най-малко неотнормима, като освен това посочила причините, поради които тази разпоредба не могла да се използва за правно основание.
- 32 При това положение, с оглед на контекста на обжалваното решение, в него има достатъчно данни, даващи възможност на жалбоподателя да се запознае с мотивите за отказа да се регистрира предложението за ЕГИ, а на съда на Съюза — да упражни своя контрол.
- 33 Доколкото в този контекст жалбоподателят възразява, че мотивите на обжалваното решение във всеки случай са неправилни, следва да се припомни, че задължението за мотивиране на едно решение представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, от която зависи материалната законосъобразност на спорния акт (вж. решение от 10 юли 2008 г., *Bertelsmann и Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, Сб., EU:C:2008:392, т. 166 и 181 и цитираната съдебна практика).
- 34 Ето защо следва да се приеме, че при приемане на обжалваното решение Комисията е изпълнила задължението за мотивиране.

По основаниято, изведено от нарушение на член 4, параграф 2, буква б) от Регламент № 211/2011

35 Според жалбоподателя Комисията греши като приема, че условието, посочено в член 4, параграф 2, буква б) от Регламент № 211/2011, не е изпълнено. Наистина институцията достигнала до този извод, като не се съобразила с член 122, параграфи 1 и 2 ДФЕС и с член 136, параграф 1, буква б) ДФЕС, както и с нормите на международното право.

– По твърдението за нарушение, изведено от несъобразяване с член 122, параграф 1 ДФЕС.

36 Жалбоподателят твърди, че утвърждаването на принципа на положението на крайна необходимост, така както той го е замислил, действително спада към „мерките, съобразени с икономическата ситуация“, които Съветът има право да взима в съответствие с член 122, параграф 1 ДФЕС. Тази мярка щяла да допринесе за възстановяването на държавите членки, засегнати от прекомерното бреме на дълга и намиращи се в положение на икономическа крайна необходимост. Според жалбоподателя не могло да се иска връщане на държавния дълг, когато то води до лишаване на населението от средствата, необходими за посрещане на основните му нужди.

37 Жалбоподателят допълва, че разпоредбите на член 122, параграф 1 ДФЕС се отнасят до всички мерки, съобразени с икономическата ситуация, които, обратно на защитаваната от Комисията теза, следователно не трябва да са единствено във връзка със затрудненията, които може да има държава членка при снабдяването си с енергийни продукти.

38 Според жалбоподателя целта на член 122, параграф 1 ДФЕС е да се утвърди институционалната солидарност, произтичаща от моралното и правно задължение на държавите членки да се подкрепят взаимно и да си помагат. Тази солидарност би трябвало да намери приложение във всички случаи, когато държава членка има затруднения, именно от икономически характер, които могат да се отразят на съществуването и на функционирането ѝ.

39 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

40 Член 122, параграф 1 ДФЕС гласи, че Съветът, по предложение на Комисията, може да вземе решение, в дух на солидарност между държавите членки, относно мерките, съобразени с икономическата ситуация, и по-конкретно ако възникнат сериозни затруднения при снабдяването с определени продукти, а именно в областта на енергетиката.

41 Веднага следва да се отбележи, че в решението си от 27 ноември 2012 г., Pringle (C-370/12, Сб., EU:C:2012:756, т. 115 и 116) Съдът приема, че член 122, параграф 1 ДФЕС не е релевантно правно основание за евентуална финансова помощ, предоставяна от Съюза чрез създаването на механизъм за финансиране за държави членки, които изпитват или са застрашени от сериозни финансови затруднения.

42 Освен това, макар да е вярно, както твърди жалбоподателят, че от текста на тази разпоредба не следва, че тя непременно се ограничава до приемането на мерки от Съвета само в случай че възникнат сериозни затруднения при снабдяването с определени продукти, а именно в областта на енергетиката, духът на солидарност, от който трябва да се ръководи Съветът при приемането на мерките, съобразени с икономическата ситуация по смисъла на член 122, параграф 1 ДФЕС, показва, че тези мерки се основават на подпомагането между държавите членки.

- 43 При тези обстоятелства посочената разпоредаба във всеки случай не би могла да бъде релевантно правно основание за приемането в законодателството на Съюза на принцип на положението на крайна необходимост, така както го е замислил жалбоподателят, според който държава членка би имала право да реши едностранно да не връща целия си дълг или част от него, поради факта че има сериозни финансови проблеми.
- 44 Въз основа на тези мотиви първото твърдение за нарушение трябва да се отхвърли.
- По твърдението за нарушение, изведено от несъобразяване с член 122, параграф 2 ДФЕС
- 45 Жалбоподателят твърди, че опрощаването или разсрочването на дълга на държавите членки, намиращи се в положение на икономическа неотложност поради обстоятелства извън техния контрол, в името на принципа на положението на крайна необходимост може да се определи като финансова помощ по смисъла на член 122, параграф 2 ДФЕС. Наистина според жалбоподателя от текста на тази разпоредаба следвало, че такава финансова помощ може да се приложи или за определен срок, или по-общо, под формата на възможност за ползване на помощ, така че тя не е ограничена от приемането на мерки *ad hoc*, както неправилно твърди Комисията. На последно място, посочената разпоредаба не налагала такава помощ непременно да бъде финансирана от бюджета на Съюза.
- 46 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.
- 47 Според член 122, параграф 2 ДФЕС, когато дадена държава членка изпитва трудности или е сериозно застрашена от тежки трудности, причинени от природни бедствия или извънредни обстоятелства извън нейния контрол, Съветът, по предложение на Комисията, може да предостави, при определени условия, финансова помощ от Съюза на съответната държава членка.
- 48 Вече е постановено решение, че тази разпоредаба позволява на Съюза при определени условия да отпуска еднократна финансова помощ на държава членка. Тя обаче не може да обоснове въвеждането по законодателен път на механизъм за отказване от дълга, какъвто иска жалбоподателят, най-малкото поради това че такъв механизъм е общ и постоянен (вж. в този смисъл решение *Pringle*, точка 41 по-горе, EU:C:2012:756, т. 65, 104 и 131).
- 49 Освен това е постановено решение в смисъл, че в член 122 ДФЕС се урежда само финансова помощ, отпускана от Съюза, а не от държавите членки (решение *Pringle*, точка 41 по-горе, EU:C:2012:756, т. 118). Приемането на принципа на положението на крайна необходимост, така както го е замислил жалбоподателят, дори да се предположи, че както той твърди, такъв принцип може да се включи в понятието за финансова помощ по смисъла на посочената разпоредаба, не би могло да се причисли към мерките за подпомагане, предоставяни от Съюза въз основа на споменатата по-горе разпоредаба, именно тъй като приемането на такъв принцип не би се отнасяло само до дълга на държава членка към Съюза, а също и до задълженията на тази държава към други юридически или физически лица, субекти на публичното или на частното право, а това положение очевидно не попада в приложното поле на разглежданата разпоредаба.
- 50 От това следва, че приемането на принципа на положението на крайна необходимост, според който държава членка би могла да не върне целия си дълг или част от него, очевидно не спада към мерките за финансова помощ, които Съветът има право да приема на основание член 122, параграф 2 ДФЕС.
- 51 Следователно второто твърдение за нарушение също не може да се уважи.

– По твърдението за нарушение, изведено от несъобразяване с член 136, параграф 1, буква б) ДФЕС

- 52 Жалбоподателят поддържа, че Комисията греши, когато твърди, че член 136, параграф 1 ДФЕС, от една страна, би могъл да се използва за правно основание само ако мерките са за засилване на „бюджетната дисциплина“, и от друга страна, не би могъл да оправомощи Съюза да замести държавите членки при упражняването на бюджетния им суверенитет и на функциите във връзка с приходите и разходите на държавата.
- 53 Според жалбоподателя принципът на положението на крайна необходимост действително спада към насоките на икономическата политика по смисъла на член 136, параграф 1, буква б) ДФЕС, тъй като такъв принцип е елемент от съгласуването и хармонизацията на икономическите политики на държавите членки по отношение на държави, които се намират в такова положение на крайна необходимост, и по този начин преследва цели, съвместими с ценностите на Съюза, а именно благосъстоянието на народите, свободата, сигурността и справедливостта, икономическото сближаване и солидарността между държавите членки.
- 54 Мерките, които на основание на посочената по-горе разпоредба Съветът бил оправомощен да приеме в съответствие с предвидената в членове 122 ДФЕС-126 ДФЕС процедура по отношение на държавите членки от еврозоната, не следвало да са ограничени само до мерките, целящи засилване на бюджетната дисциплина. Не би могло да се направи извод за каквото и да е ограничение при прилагането на посочените мерки и от твърдяното нарушаване на „бюджетния суверенитет“ на държавите членки, тъй като такова ограничение би било в пряко противоречие с възможността за приемане на мерки относно бюджетната дисциплина и би противоречало освен това на клаузата за солидарност, прогласена в член 222 ДФЕС, който предвижда именно съвместни действия на държавите членки в случай на предизвикано от човека бедствие, какъвто е случаят в Гърция.
- 55 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.
- 56 Член 136, параграф 1 ДФЕС гласи, че, „[з]а да допринесе за правилното функциониране на икономическия и паричен съюз“ и съгласно съответните разпоредби на Договорите, Съветът, в съответствие с подходящата процедура измежду посочените в членове 121 ДФЕС и 126 ДФЕС, с изключение на процедурата, предвидена в член 126, параграф 14 ДФЕС, приема мерки, отнасящи се до държавите членки, чиято парична единица е еврото, с цел „да се засилят координацията и наблюдението на тяхната бюджетна дисциплина“ (член 136, параграф 1, буква а) ДФЕС) и „да се разработят отнасящи се за тях насоки на икономическа политика, като се внимава те да бъдат съвместими с насоките, приети за Съюза като цяло, и да се осигури съответното наблюдение (член 136, параграф 1, буква б) ДФЕС).
- 57 Нищо обаче не дава основание да се приеме и жалбоподателят изобщо не доказва, че приемането на принципа на положението на крайна необходимост, който би позволил на държава членка да реши едностранно да анулира държавния дълг, би имало за цел засилване на координацията и бюджетната дисциплина или би било част от насоките на икономическата политика, които Съветът е оправомощен да изготвя за нуждите на правилното функциониране на икономическия и паричен съюз.
- 58 Както Съдът посочва в решение Pringle, точка 41 по-горе (EU:C:2012:756, т. 51 и 64), ролята на Съюза в областта на икономическата политика е ограничена до приемането на мерки за координиране. Приемането на законодателен акт обаче, който разрешава държава членка да не върне дълга си, съвсем не спада към понятието за насоки на икономическата политика по смисъла на член 136, параграф 1, буква б) ДФЕС, разпоредба, на която се основава настоящото

твърдение за нарушение, а на практика би довело до заменяне на свободната воля на договарящите страни със законодателен механизъм за едностранен отказ да се върне държавният дълг, нещо, което тази разпоредба очевидно не допуска.

59 От това следва, че Комисията с основание е заключила, че предложението за утвърждаване на принципа на положението на крайна необходимост, така както го е замислил жалбоподателят, очевидно не е включен в това, което се предвижда в член 136, параграф 1 ДФЕС.

60 Обратно на това, което твърди жалбоподателят в този контекст, отказът такъв принцип да бъде включен в текстовете на Съюза, не противоречи и на клаузата за солидарност, дефинирана в член 222 ДФЕС, който гласи, че: „Съюзът и неговите държави членки действат съвместно в дух на солидарност, в случай че държава членка стане обект на терористично нападение или жертва на природно или предизвикано от човека бедствие“, най-малкото тъй като тази клауза за солидарност очевидно не се отнася до икономическата и паричната политика, нито до икономическото положение или трудности на държавите членки във връзка с бюджета.

61 Следователно това твърдение за нарушение също е неоснователно.

– По твърдението за нарушение, изведено от несъобразяването с нормите на международното право

62 Жалбоподателят твърди, че принципът на положението на крайна необходимост е признат в практиката на Постоянния съд за международно правосъдие като норма на международното право, която обосновава спирането на плащанията във връзка с връщането на дълга, дори едностранното заличаване на част от дълга именно поради причини от икономическо естество и такива, свързани с вътрешната и външната сигурност на държавата. Комисията нямала основание да откаже включването на тази норма в правния ред на Съюза.

63 Освен това в определението си от 19 септември 2012 г., Гърция/Комисия (T-52/12 R, Сб., EU:T:2012:447, т. 54) Общият съд признава съществуването на такъв принцип в специфичния контекст на Република Гърция, като заявява, че поради изключителните обстоятелства, характерни за икономическото положение на тази държава членка, следва да се даде приоритет на интересите на държавата и на населението, а не на възстановяването на помощите, които според Комисията са отпуснати неправомерно.

64 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

65 Дори да се предположи, че съществува норма на международното право, която утвърждава принцип на положението на крайна необходимост, според който при изключителни обстоятелства държава членка може да не връща държавния си дълг, само съществуването на такъв принцип в международното право не може във всеки случай да обоснове законодателна инициатива на Комисията, след като, както се установява от прегледа на различните разпоредби от Договора, на които се позовава жалбоподателят в настоящото производство, в Договорите изобщо не ѝ е предоставена компетентност за тази цел.

66 При това положение четвъртото твърдение за нарушение също следва да се отхвърли, а поради това и настоящото основание в неговата цялост.

67 С оглед на всички изложени по-горе съображения жалбата трябва да се отхвърли изцяло.

По съдебните разноси

- 68 Член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд гласи, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане.
- 69 Според член 135, параграф 1 по изключение, когато справедливостта изисква това, Общият съд може да реши страна, която е загубила делото, да понесе, наред с направените от нея съдебни разноси, само част от съдебните разноси на другата страна и дори да не бъде осъдена да ги заплаща.
- 70 Тъй като Комисията е поискала жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноси и той е загубил изцяло делото, следва той да бъде осъден да заплати съдебните разноси. Наистина, доколкото жалбоподателят твърди, че са налице изключителни причини, тъй като той не е в състояние да покрие всички разноси, достатъчно е да се отбележи, че това твърдение във всеки случай не е подкрепено с нито едно конкретно доказателство.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

- 1) Отхвърля жалбата.**
- 2) Осъжда г-н Alexios Anagnostakis да заплати съдебните разноси.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 септември 2015 година.

Подписи